

Arrest

nr. 260 905 van 20 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DIN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shahr-e Rey en bent u Iraans staatsburger. U groeide op in een gelovige familie maar zelf was u niet praktiserend en wanneer u oud genoeg was besloot u om niet meer deel te nemen aan de ramadan. U studeerde ICT aan de universiteit en ging aan de slag voor het bedrijf Polymer uit Bushehr. Tijdens uw universitaire studies zag u de film 'The Passion of the Christ'. U leende wel eens Hollywoodfilms van een medestudente en deze film was daar één van. U was hiervan erg onder de indruk. In de jaren die volgden zocht u dan ook af en toe op het internet informatie over het christendom op, telkens als er een aanleiding zich voordeed. Zo kwam u in het jaar 1394 of 1395 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2015/2016/2017 in de Gregoriaanse kalender) een film tegen op YouTube over Johannes. De dag na het bekijken van deze

film vertelde u op het werk aan uw collega Elham T. (...) – jullie bespraken wel vaker zaken die jullie lazen of zagen – over deze film. Uw collega raadde u op haar beurt een psychologisch zelfhulpboek aan van Florence Skovalchin met referenties naar de Bijbel. U las het boek gedurende enkele maanden maar hoe meer u er in las hoe minder u het begreep. Tijdens de winter van 1395 (2016/2017) zocht u daarom online naar een Bijbel om de referenties in het boek beter te begrijpen. Over uw lectuur van de Bijbel sprak u ook met Elham. Zij vroeg u of u geen zin had om mee te komen naar bijeenkomsten bij haar thuis. U dacht enkel dat het om een soort vriendenfeest ging, u had hiervoor interesse en besloot te gaan. Toen u aankwam op de eerste bijeenkomst - dit was in de maand tir van 1396 (juni/juli 2017) - merkte u echter snel dat het in werkelijkheid een bijeenkomst van een huiskerk was. Bleek dat Elham een bekeerde christen was die huiskerkdiensten bij haar thuis organiseerde. U bleef sinds tir 1396 (juni/juli 2017) twee keer per maand naar de huiskerkbijeenkomsten gaan. Op 5 aban 1396 (27 oktober 2017) besloot u om als christen door het leven te gaan en werd voor u het verlossingsgebed uitgesproken. Voor het werk moest u voor onderhandelingen naar Milaan afreizen. U vroeg op 25 tir 1397 (16 juli 2018) een werkvisum aan bij de Italiaanse ambassade in Iran. Op 5 augustus 2018 reisde u af. Omdat u pas op 10 augustus 2018 in Milaan moest zijn, kwam u eerst op bezoek bij Mehdi, een goede kennis in België. Het plan was dat jullie later samen met de auto naar Italië zouden reizen zodat u tijdig in Milaan zou zijn. Op 6 augustus 2018 belde een collega u echter op om te zeggen dat agenten van de Ettelaat (Ministerie van Informatie) die dag naar u op het werk waren komen vragen en dat Elham was meegenomen. Uw collega vertelde de autoriteiten dat u in het buitenland was voor zaken. Ze maakte zich zorgen over u en vroeg zich af waarom ze naar u op zoek waren. U vertelde haar niets. Op 7 augustus 2018 belde u haar terug voor meer informatie. U vernam dat Elham nog steeds niet was komen werken en dat haar gsm uitstond. De dag erop, op 8 augustus 2018, kwamen twee agenten, vermoedelijk van de Ettelaat, naar uw ouderlijk huis in Shahr-e Rey. De agenten stonden uw vader te woord en zeiden hem dat ze toestemming hadden om het huis te doorzoeken. Ze vertelden hem dat ze naar u op zoek waren en dat u, zodra u terug zou zijn in Iran, zich zo snel mogelijk diende aan te melden bij de autoriteiten. Uw vader vroeg hen om meer informatie maar hij kreeg geen verdere uitleg. De agenten doorzochten de woning en namen uw laptop en Bijbel mee. Uw zus lichtte u die dag nog in over de gebeurtenissen in uw ouderlijke woning en vroeg u om meer uitleg. U zei haar dat u meer uitleg zou verschaffen als u terug zou zijn in Iran en vertelde haar niets. Door de situatie in Iran besloot u om niet af te reizen naar Milaan. Op 18 augustus 2018, tien dagen na de eerste inval, vielen de autoriteiten nogmaals binnen bij uw ouders. Uw vader, met wie u sinds de eerste inval geen contact meer had gehad, belde u persoonlijk kwaad op om te vragen waar u mee bezig was. De autoriteiten hadden hem immers gezegd dat u zich bekeerd had, iets wat onaanvaardbaar was voor uw ouders, gezien de traditionele islamitische context waarin u opgroeide. U had sindsdien nog een aantal keren contact met uw collega om naar Elham te informeren maar zij liet u verstaan dat ze liever had dat u haar niet meer contacteerde uit veiligheidsoverwegingen. U respecteerte haar wil en liet haar met rust. Om ook uw zus niet in gevaar te brengen sprak u enkel met haar via de telefoon van een vriendin. Uw zus vertelde u dat er nog steeds in de buurt werd gepatrouilleerd en dat haar gsm werd afgeluisterd. Zo vermoedde u dat de Iraanse autoriteiten nog steeds naar u op zoek waren. Na de gebeurtenissen bleef u bij Mehdi en zijn echtgenote logeren. Hij stelde u voor aan twee christelijke vrienden die naar de kerk in België gingen. De derde zondag na uw aankomst in België ging u voor het eerst met hen mee naar de Evangelische kerk in Brugge. U volgde er Bijbelstudie en op 20 januari 2019 werd u gedoopt. Op 12 maart 2019 diende u uiteindelijk een verzoek in om internationale bescherming. U verzocht niet vroeger om internationale bescherming, omdat u aanvankelijk de hoop koesterde om nog naar Iran te kunnen terugkeren en omdat uw advocaat u gezegd had dat, indien u wilde vermijden dat Italië verantwoordelijk was voor uw asielverzoek – u was met een Italiaans visum naar Europa gereisd –, u na uw aankomst in België zes maanden moest wachten alvorens asiel aan te vragen. U verhuisde na uw verzoek naar het opvangcentrum in Moeskroen, waardoor u door de afstand niet langer naar de kerk in Brugge kon gaan. Sinds 31 maart 2019 gaat u dan ook naar de kerk in Kuurne. U plaatst christelijke posts op uw Facebookpagina. Op heden heeft u nog contact met uw moeder en zus in Iran via WhatsApp. U kan niet meer naar Iran terugkeren omdat u de doodstraf vreest omwille van uw bekering.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort met een geldig Italiaans Schengenvisum van 1 augustus 2018 t.e.m. 25 augustus 2018; een kopie van uw shenasnameh (geboortebewijs); een kopie van uw melikaart (nationale kaart); een kopie van uw rijbewijs; enkele documenten ter staving van uw professionele activiteiten bij Polymer; een uitnodiging voor uw werkreis d.d. 23 april 2018; een aankondiging van het overlijden van uw vader; verschillende bewijzen van WhatsAppoproepen tussen u en uw moeder ter staving van uw contacten met haar; de voorpagina van het boek van Florence Skovalchin dat u in Iran las; een attest van de Evangelische kerk in Brugge d.d. 27 februari 2019 waaruit blijkt dat u sinds enige tijd trouw naar de kerk komt en werd gedoopt op 20 januari 2019; een attest d.d. 25 augustus 2020 waaruit blijkt dat u sinds 31 maart 2019 naar de Evangelische kerk van Kuurne gaat; uw doopattest; allerlei foto's waaronder foto's

van uw doop en uw getuigenisaflegging in de kerk, foto's van de kerk in Kuurne en foto's van een christelijke bijeenkomst; een USB-stick met foto's van uw doop en foto's in de kerk, filmpjes van uw doop en van activiteiten in de kerk waarop u te zien bent; en een taalattest Nederlands van vzw Integraal in Brugge d.d. 28 februari 2019. Na uw tweede onderhoud bezorgde u per mail d.d. 30 november 2020 nog een aantal opmerkingen over de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouds.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst heeft u de rechtstreekse aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming, met name de inval op het werk en de bezoeken van de autoriteiten aan uw ouders op 6, 8 en 18 augustus 2018 ten gevolge van uw bekering tot het christendom, niet aannemelijk gemaakt.

Zo dient vastgesteld te worden dat u op 5 augustus 2018 reeds in de Schengenzone aankwam, maar pas op 12 maart 2019, m.a.w. zeven maanden na uw aankomst in België en na een illegaal verblijf in België van meerdere maanden, om internationale bescherming verzocht. Uw uitleg dat u eventueel nog terug wilde keren naar Iran en daarom een afwachtende houding aannam (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 6) houdt geen steek aangezien u verklaarde dat u reeds op 18 augustus 2019, bij de tweede inval in uw ouderlijk huis, besepte dat het niet meer veilig was om terug te keren naar Iran en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat, toen u in september 2018 van uw profielfoto op facebook een kruis maakte, u al niet meer van plan was om naar Iran terug te keren (CGVS II, p. 6-7). Dat uw advocaat u adviseerde om zes maanden te wachten om te vermijden dat Italië verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van uw asiolverzoek (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 6 en 7), doet geen enkele afbreuk aan het feit dat van u verwacht kon worden dat, indien u daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in uw land van herkomst liep, u na aankomst in de landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep deed op deze beschermingsmogelijkheden. Er kan hierbij redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Dat u initieel een illegaal verblijf in België verkoos en zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is dan ook een houding die niet in overeenstemming gebracht kan worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran.

Dat u deze problemen niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het feit dat u hierover nauwelijks informatie heeft. Zo tastte u volledig in het duister over wat er toe geleid zou hebben dat de autoriteiten in Iran Elham oppakten en naar u op zoek waren op uw werk, noch over wat er met de leden van de huiskerk is gebeurd na de arrestatie van Elham. U wist zelfs niet eens of er in de huiskerk, nochtans georganiseerd in de woning van Elham, al dan niet een inval was gebeurd en hoe het Elham verging na haar arrestatie (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 13). U beweerde weliswaar geen enkele mogelijkheid te hebben om zich over die zaken te informeren. U heeft daaraan ook niet gedacht omdat het Iraanse regime volgens u alles doet om informatie over de vervolging van christenen geheim te houden (CGVS I, p. 16-17). Deze uitleg overtuigt echter geenszins. Dat u er zelfs niet eens aan dacht te informeren naar Elhams lot en het lot van de huiskerk noch via sociale media noch via andere informatiebronnen op het internet, zoals de Iraanse pers of via christelijke organisaties die de vervolging van christenen in Iran opvolgen, is, gelet op het feit dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn of haar vrees, niet aannemelijk, temeer daar u beweerde dat u zich zorgen maakte over de rest van de kerkgroep omdat u niet wist hoe het met de rest van de kerkgroep ging (CGVS I, p. 14). Bovendien stond u in contact met een collega van Elham, die zich in eerste instantie bereid toonde om over Elhams wedervaren te spreken (CGVS I, p. 15-16) en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van christenen in Iran, onder meer dankzij organisaties die deze vervolging in kaart brengen, kan gevonden worden. Het ontbreken van enige concrete informatie

over Elhams wedervaren en het eventueel hiermee verbonden lot van uw huiskerkgenoten en het feit dat u zelfs geen poging heeft ondernomen om hierover informatie te vergaren ondermijnen wederom danig de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran.

Dit wordt bevestigd door het opmerkelijke feit dat, hoewel u reeds op 6 augustus 2018 vernomen zou hebben dat uw goede vriendin Elham, van wie u wist dat ze bekeerd was, door Ettelaat werd meegenomen en dat u zelf ook door Ettelaat werd gezocht, u geen voorzorgsmaatregelen heeft getroffen om bewijsmateriaal tegen uzelf te doen verdwijnen door bijvoorbeeld aan familieleden te vragen om het christelijke materiaal, zoals de Bijbel die u thuis bewaarde, te verwijderen. U erkende dit verkeerd ingeschat te hebben (CGVS I, p. 17-18). Dat u dit verkeerd ingeschat zou hebben, overtuigt evenwel niet, aangezien u al op 6 augustus 2018 dankzij een collega op de hoogte was van Elhams problemen met Ettelaat en aangezien u op 7 augustus 2018 zelfs ongerust naar uw collega belde – u wou toen de ernst van de situatie peilen – om meer informatie over Elham te krijgen. Toen vernam u dat Elham nog steeds niet terecht was en dat haar gsm uitstond (CGVS I, p. 13). Uw houding, met name dat u geen enkel initiatief aan de dag legde om bezwarend bewijsmateriaal tegen uzelf te doen verdwijnen, ofschoon u op de hoogte was van de Elhams problemen met Ettelaat en ofschoon u op 7 augustus 2018 informatie over Elham inzamelde om de ernst van de situatie te kunnen inschatten, is, gelet op het risico dat u liep ten gevolge van apostasie – u was zich hier heel goed van bewust (CGVS I, p. 8) –, bijzonder vreemd en ondermijnt op zich bijgevolg de geloofwaardigheid van Elhams en uw problemen met de Iraanse autoriteiten.

Ook het feit dat de autoriteiten aan uw ouders zouden gevraagd hebben dat u zich bij de autoriteiten moest komen melden en dat ze hierbij gezegd zouden hebben dat u afvallige was, komt ongeloofwaardig over. De autoriteiten wisten immers op basis van de uitleg van uw collega en van uw ouders dat u in het buitenland vertoefde (CGVS I, p. 9; p. 13-14; p. 17; CGVS II, p. 7). Door tijdens hun bezoeken aan uw ouders expliciet op uw apostasie te wijzen, hypothekeerden ze, mede gelet op de zware juridische gevolgen verbonden aan apostasie, aanzienlijk hun kansen dat u daadwerkelijk nog terug zou keren naar Iran en bijgevolg gearresteerd zou kunnen worden.

Merkwaardig is voorts dat, waar u bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal nog wist dat er geen huiszoekingsbevel werd getoond aan uw ouders (CGVS I, p. 16), u bij het tweede onderhoud niet langer wist of de agenten van de Ettelaat een huiszoekingsbevel hadden (CGVS II, p. 7).

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, wordt bijkomend bevestigd doordat u geen enkele informatie had over eventuele juridische procedures tegen u ten gevolge van uw beweerde bekering en doordat u zich hiernaar ook op geen enkele manier heeft geïnformeerd (CGVS II, p. 8). Een dergelijk gebrek aan informatie betreffende de kern van uw asielrelaas doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bevreemdend tot slot is dat toen u hier in België naar de kerk begon te gaan, er Bijbelstudie volgde en er gedoopt werd, u uw Belgische medekerkgenoten niet op de hoogte bracht van hetgeen u in Iran is overkomen (CGVS I, p. 9). Er kan immers aangenomen worden dat, indien u in Iran werkelijk omwille van uw geloofsovertuiging in de problemen was gekomen, u uw Belgische geloofsgenoten hiervan op de hoogte had gebracht.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven kan er aan de inval bij uw werkgever en aan de bezoeken van de autoriteiten aan uw ouders niet het minste geloof meer worden gehecht.

Aangezien u Mehdi, de persoon bij wie u verbleef in België alvorens u naar Italië zou reizen, pas op de hoogte bracht van uw nieuwe geloofsovertuiging, met name dat u christen bent, door het incident dat zich in Iran afgespeeld had (CGVS I, p. 10), aangezien uw ouders uw nieuwe geloofsovertuiging vernamen door de bezoeken van de autoriteiten waardoor ze niet tevreden waren (CGVS I, p. 14) en aangezien aan deze incidenten niet het minste geloof kan gehecht worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw ouders en Mehdi uw nieuwe geloofsovertuiging vernamen toen de onverklikkelijke gebeurtenissen in Iran zich voltrokken, waardoor de geloofwaardigheid van uw bewering dat u daadwerkelijk uit Iran als christen bent vertrokken eveneens danig op de helling komt te staan.

Dat aan uw beweerde nieuwe geloofsovertuiging in Iran geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit de volgende vaststellingen.

Ten eerste is het opmerkelijk dat u beweerde dat uw interesse in het christendom werd opgewekt door het bekijken van de film 'The Passion of the Christ'. U zei hierover dat u sindsdien af en toe informatie over het christendom opzocht omdat deze film op u een heel diepe indruk maakte (CGVS II, p. 9). Het bekijken van deze film situeerde u bij uw eerste onderhoud evenwel volledig verkeerd in de tijd. U meende namelijk dat u zo'n zeventien jaar oud was en nog in het middelbaar zat: u wist zeker dat u toen nog niet op de universiteit zat (CGVS I, p. 19-21). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat de film pas uitkwam toen u ongeveer 25 jaar oud was, dus vele jaren nadat u in het secundair zat. Dat u bij uw tweede onderhoud beweerde niet meer te weten of u in het middelbaar of aan de universiteit studeerde toen u de film zag (CGVS II, p. 9), kan, gelet op uw bewering afgelegd

tijdens uw eerste onderhoud, met name dat u zeker was dat u nog niet aan de universiteit studeerde, deze vaststelling niet wijzigen. Dat deze film een diepe indruk zou nagelaten hebben – u beweerde bij uw tweede onderhoud dat deze film u nieuwsgierig maakte waardoor u sindsdien op min of meer regelmatige basis informatie over het christendom begon op te zoeken omdat u wilde weten in hoeverre de film gebaseerd was op echte gebeurtenissen (CGVS II, p. 9-10) – maar dat u totaal niet meer wist wanneer u deze film heeft bekeken en het bekijken van deze film zelfs manifest verkeerd in de tijd situeerde, overtuigt niet. Dit werpt dan ook twijfels op aangaande de geloofwaardigheid van uw bewering dat deze film uw interesse voor het christendom zou getriggerd hebben.

Verder legde u zeer vage verklaringen af over het christelijke parcours van Elham – nochtans is zij een belangrijke persoon in uw bekeringsproces aangezien zij u in contact zou hebben gebracht met een huiskerk in Iran – waardoor u haar profiel als (bekeerde) christen niet heeft aangetoond. U wist hoogstens dat het in Bushehr was dat ze zich bekeerde, meer niet, en jullie hadden hierover zelfs niet eens een gesprek, naar eigen zeggen omdat u dit niet interessant vond. Zo wist u onder meer niet concreet via wie en wanneer ze in contact is gekomen met het christendom en kon u enkel gissen naar de reden waarom ze voor het protestantisme koos (CGVS I, p. 23; CGVS II, p. 11). Uw vage en lacunaire verklaringen over haar bekeringsproces en het feit dat u hiervoor geen interesse had, daar waar dat redelijkerwijs verwacht kan worden, tasten de geloofwaardigheid van het door u beweerde profiel van Elham als bekeerde christen dan ook aan waardoor tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat zij als christen u de weg naar het christendom in het algemeen en naar de huiskerk in het bijzonder zou gewezen hebben op de helling komt te staan.

Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat Elham u de weg naar een huiskerk heeft getoond blijkt voorts uit een bevreemdende incoherentie in uw verklaringen. Zo is het opvallend dat, daar waar u aanvankelijk nog beweerde dat Elham u uitgenodigd had voor bijeenkomsten bij haar thuis en dat ze hierbij preciseerde dat het om christelijke bijeenkomsten ging – ze vroeg of u hiervoor interesse had en u antwoordde affirmatief – (CGVS I, p. 22), u later verklaarde dat Elham u op voorhand niet ingelicht had over het feit dat ze u naar een huiskerkbijeenkomst of christelijke bijeenkomst zou brengen: dit had u pas achteraf door. Toen u voor het eerst naar de huiskerk ging, was u ervan overtuigd dat u naar een soort 'boekenclub' - dit paste u later aan in 'vriendschappelijke bijeenkomst' - ging en wist u zelfs niet dat uw collega Elham christen was. Ze had u dit immers niet verteld uit voorzichtigheidsoverwegingen (CGVS I, p. 24; CGVS II, p. 10-11; p. 16; e-mail d.d. 30 november 2020). Dat ze uit voorzichtigheid niet aan u vertelde dat ze christen is, maar u wel meteen naar een huiskerk meenam, zonder u effectief op de hoogte te brengen van het feit dat ze u naar een huiskerkbijeenkomst meenam, raakt kant noch wal. Gelet op het risico van dergelijke bijeenkomsten, is het immers niet aannemelijk dat u hiervan niet eens op de hoogte werd gebracht of dat er zelfs niet werd gepolst of u eigenlijk wel aan een dergelijke potentieel risicovolle onderneming wou deelnemen.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden van het voor u in Iran uitgesproken verlossingsgebed. Toen u tijdens uw eerste onderhoud gewezen werd op uw verklaring dat u niet alles begreep wat in de huiskerk gebeurde en gevraagd werd waarom u dan naar de huiskerk bleef gaan, antwoordde u dat het inderdaad nogal verwarrend was voor u en dat de pastoor dat ook begrepen had. Daarom stelde hij voor om het verlossingsgebed uit te spreken, waardoor u vervuld zou geraken van de Heilige Geest, die u zou helpen om uw hart open te stellen en u zou helpen alles op een dieper niveau te begrijpen. Gevraagd of u zich door dit verlossingsgebed bekeerd voelde, of dat dit pas erna was, antwoordde u dat het moment waarop u zich echt bekeerd voelde het moment van uw doopsel [in België] was. In Iran was u immers nog bezig met uw geloof beter te leren kennen, u zat pas aan 'stap twee' (CGVS I, p. 24-25). Deze uitspraken komen echter helemaal niet overeen met uw later tijdens uw tweede onderhoud afgelegde verklaringen. Tijdens dit onderhoud werd u gevraagd waarom het verlossingsgebed op die dag werd uitgesproken. U antwoordde dat het niet zo was dat het die dag bewust en om een specifieke reden werd uitgesproken, maar wel was het zo dat u op die dag aangekondigd had dat u als christen door het leven wilde gaan. U voelde dat het het juiste moment was om de laatste stap te zetten in uw bekeringsproces: het verlossingsgebed zag u dan ook als de datum van uw bekering (CGVS II, p. 14).

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat het feit dat u geen enkele moeite deed om informatie over de huiskerkleden, die mogelijk wel in de problemen waren gekomen, te verzamelen of met hen in contact te treden, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, er ook op wijst dat u geen enkele affiniteit met deze huiskerkleden had waardoor u uw bewering dat u hen frequenteerde evenmin heeft aangetoond.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw bekering in Iran en uw beweerde huiskerkgang geen enkel geloof kan gehecht worden.

Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw kerkgang in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering en huiskerkgang in Iran - u ging volgens uw verklaringen een jaar naar een huiskerk in Iran -, en aangezien hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, komt

de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u een min of meer uitgebreide kennis over het christendom heeft – kennis kan via studie vergaard worden, waardoor dit gegeven op zich de oprechtheid van uw bekering niet aantoonst –, dan nog wijzen verschillende bijkomende elementen eveneens op een onoprechte bekering in België.

Zo is uw houding in België de eerste maanden na uw aankomst hier niet aannemelijk. Zoals hierboven reeds aangestipt, liet u aanvankelijk maandenlang na om een asielerzoek in te dienen. Intussen ging u wel naar de kerk, volgde u Bijbelstudie, plaatste u christelijke boodschappen op uw facebookaccount en werd u gedoopt (CGVS I, p. 25; CGVS II, p. 6; p. 16-17). Door maandenlang na te laten effectief een asielerzoek in te dienen maar u intussen wel intensief in te werken in het christelijke geloof, wordt, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran en uw daaropvolgende problemen, sterk de indruk gewekt dat u het asielsysteem wenste te manipuleren en dat u Bijbelstudie volgde en een doopsel onderging enkel en alleen om een asielmotief te hebben. Deze bevinding komt de geloofwaardigheid en/of oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België geenszins ten goede.

Dat u de diepgang en de oprechtheid van uw geloof niet heeft aangetoond, wordt bevestigd door het feit dat u beweerde dat u het belangrijk vond om de blijde boodschap te verspreiden en dat u aangaf dat u dit zou doen door over uw persoonlijk levensverhaal te spreken en te vertellen hoe u zelf in contact bent geraakt met het christendom (CGVS II, p. 23). Aan het door u op het Commissariaat-generaal geschetste bekeringsproces kan, zoals hierboven reeds is beschreven, evenwel niet het minste geloof worden gehecht, waardoor u uw beweringen dat u het belangrijk zou vinden om de blijde boodschap aan de hand van uw eigen bekeringsproces te verkondigen niet heeft aangetoond.

Bijkomend is het frappant dat u niet met zekerheid wist of er in de kerk van Kuurne na de start van de coronacrisis al onlinevieringen waren op Pinksteren. Van iemand die beweert intensief de kerk te frequenteren en die het belangrijk vindt om zijn of haar beweerde geloofsovertuiging in gemeenschap te vieren, kan echter verwacht worden dat hij of zij op zijn minst weet of er op Pinksteren al dan niet in zijn kerk een (online) viering werd georganiseerd (CGVS II, p. 24).

Tot slot is het hoogst eigenaardig dat u op de vraag hoe Pasen hier gevierd wordt geen religieus antwoord gaf, maar enkel verwijst naar chocoladehazen, gekleurde eieren, e.d.m. (CGVS II, p. 25). Uit een dergelijk antwoord kan niet meteen religieuze diepgang blijken.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw beweerde bekering tot het christendom in België is ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zal manifesteren als christen of dat u als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving.

Dat u werd gedoopt en dat u in België naar de kerk gaat, zoals uit de door u neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw doopsel en van uw kerkgang documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat aangezien u de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom niet heeft aangetoond, uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw professionele activiteiten, uw reisroute, het overlijden van uw vader, uw contacten met het thuisfront en het feit dat u taallessen in België volgde wordt niet getwijfeld. Dat u een aantal documenten neerlegt die aantonen dat u in België een aantal christelijke activiteiten heeft ontwikkeld, wordt evenmin betwist, maar deze kunnen het opportunistische karakter van uw bekering niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissing de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schendt:

"1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna :EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. IA (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht".

Verzoekster gaat vooreerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Waar haar een laattijdig verzoek om internationale bescherming wordt verweten, voert zij aan:

"Verzoekster begrijpt waarom dit element afbreuk zou doen aan haar vrees voor vervolging in Iran omwille van haar bekering!

Zij kan hiervoor verwijzen naar de eigen nota van tegenpartij 'De beoordeling van een asielaanvraag' van 12 mei 2015 waarin geen enkele melding wordt gemaakt dat het moment van indiening van een verzoek om internationale bescherming essentieel is bij de beoordeling aan de nood om internationale bescherming.

Deze nota stelt duidelijk dat een beoordeling van een asielaanvraag dient te gebeuren aan de hand van de actuele situatie waar een verzoeker om internationale bescherming zich in bevindt :

(...)

Het tijdstip van een verzoek om internationale bescherming kan dus nooit als motivering aanvaard worden om de geloofwaardigheid van een verzoek om internationale bescherming onderuit te halen.

Het is de onderzoeksplicht van het Commissariaat- Generaal om op het moment van de beslissing, de actuele situatie van een verzoeker te beoordelen.

Zoals uit de hierna opgesomde motivering zal blijken, zal verzoekster heeft kunnen aantonen dat tegenpartij haar onderzoeksplicht in casu heeft geschonden."

Vervolgens doet verzoekster gelden:

"Zo merkt verzoekende partij verder op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke elementen tegenpartij zich nu eigenlijk baseert om te oordelen hoe een bekering dient te gebeuren.

Meer zelfs. Zij motiveert gewoonweg dat verzoekster 'eigenaardig gedrag' vertoonde waardoor tegenpartij de bekering van verzoekster niet geloofwaardig acht.

Echter is het onmogelijk uit de bestreden beslissing af te leiden, op basis van welke "parameters" tegenpartij tot zijn beoordeling is gekomen.

Tegenpartij neemt duidelijk geen genoegen met verzoeksters verklaringen, doch verzoekende partij vraagt zich dan terecht af, welke verklaringen tegenpartij dan wel wenste te horen?

Tegenpartij stelt dat de verzoekster er niet in geslaagd is een geloofwaardig beeld te schetsen van haar bekering en beleving in Iran.

Echter houdt tegenpartij in geen enkele mate rekening met de verklaringen van de verzoekster, met name dat zij nooit echt praktiserend moslim is geweest.

Zo verklaarde de verzoekster onder meer tijdens haar persoonlijk onderhoud :

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 08/10/2020, p.18 en 19)

Tegenpartij houdt dus in casu in geen enkele mate rekening met het gegeven dat de verzoekende partij nooit een praktiserend moslim was !

Het feit dat verzoekende partij nooit praktiserend was, is wel degelijk een belangrijk element dat mee in rekening dient te worden genomen bij de beoordeling van een bekering naar het Christendom.

Verzoekster bekeerde dus niet van de Islam naar het Christendom, zij beschouwde zich niet als moslim!

Dat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing maakt naar dit cruciaal element, getuigt niet van zorgvuldig onderzoek.

Meer zelfs. Het is frappant te lezen in de bestreden beslissing dat het Commissariaat- Generaal niet betwist dat verzoekster o.a. gedoopt werd in België en dat zij naar de kerk gaat! Dit wordt geenszins ontkent!

Uit de uiteenzetting hierna zal verzoekster aantonen dat het Commissariaat- Generaal haar onderzoeksplicht schendt door niet met alle feitelijke gegevens rekening te houden bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming."

Verzoekster gaat verder in op de aan haar verweten vage verklaringen over het christelijke parcours van Elham en het profiel van Elham als bekeerd christen. In dit kader voert zij aan:

"Het is nogal vreemd dat, hoewel tegenpartij stelt dat verzoekster weinig informatie kan geven over de bekering van Elham, zij welgeteld 2 (! !) vragen hierover gesteld heeft aan de verzoekster, zoals blijkt uit het persoonlijk onderhoud:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 08/09/2020,p. 23)

Indien het Commissariaat- Generaal zoveel waarde hecht aan het weten van het bekeringsprofiel van Elham, dan kan er minstens van haar verwacht worden dat zij hierover meerdere vragen zou stellen aan verzoekster!

Het getuigt niet van een zorgvuldig bestuur dat verzoekster amper iets gevraagd wordt over de bekering van Elham, om dan in de bestreden beslissing te motiveren dat verzoekster vage verklaringen heeft afgelegd. Dit kan geenszins aanvaard worden.

Ook stelt verzoekster zich terecht de vraag wat het belang is van iemand anders zijn bekeringsproces om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is!

Tegenpartij stelt telkenmale dat elke dossier 'individueel' onderzocht dient te worden, doch blijkbaar impliceert een 'individueel' onderzoek, dat men meer waarde hecht aan wat een verzoeker om internationale bescherming weet over iemand anders zijn/haar bekering, dan over de eigen bekering!

Opnieuw getuigt dit van weinig redelijkheid! Zoals reeds uiteengezet, is een bekering een enorme persoonlijke beleving, die door iedereen anders wordt ervaren.

Men kan onmogelijk beoordelen of iemand zijn bekering tot het christendom geloofwaardig is of niet, aan de hand van de kennis van iemand anders zijn bekering.

Deze motivering raakt kant noch wal. Het Commissariaat- Generaal stelt zich opnieuw onredelijk op in haar wijze van beoordeling van iemands vrees voor vervolging.

Uiteraard getuigt dit niet van zorgvuldig bestuur.

Meer zelfs. Zij toont op generlei wijze aan waarom verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Zij toont enkel aan dat zij zich op een subjectieve vooringenomenheid baseren, zonder in concreto aan te tonen, waarom ze verzoekster niet geloofwaardig achten.

Volgens tegenpartij blijft verzoekende partij aan de oppervlakte, doch nergens uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat tegenpartij zélf verder dieper is ingegaan om meer te weten te komen over het profiel van Elham als bekeerde christen.

Het is niet omdat tegenpartij oordeelt dat het gedrag van de verzoekster 'vreemd' of 'opmerkelijk' is dat dit per se dan ook ongeloofwaardig dient te zijn. Een bekering is een uiterst persoonlijke ervaring, die voor ieder persoon apart, dient beoordeeld te worden.

Deze beoordeling dient echter gebaseerd te zijn op enkele parameters, wat echter niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Enkel hierom dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

Verzoekster vervolgt:

"Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder vooreerst rekening te houden met het gegeven dat verzoekster eigenlijk nooit een praktiserend moslim was of dat haar bekering ongeloofwaardig is omdat zij volgens tegenpartij vage verklaringen heeft afgelegd omwille van het profiel van Elham als bekeerde christen.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoeksters bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissing (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kunnen aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stelt de verzoekende partij dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling 'vast staat'.

In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden.

Verzoekende partij wenst daarom te verwijzen naar recente rechtsspraak uit het Verenigd Koninkrijk (februari 2020), waarin het hoogste gerechtshof in Asiel en Migratiediensten, enkele vaststaande parameters heeft omschreven hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer.

In deze beslissing werd nogmaals bevestigd dat de beoordeling van een bekering eigenlijk gebaseerd dient te zijn op objectieve elementen, gezien een subjectieve beoordeling vormen geenszins mogelijk is, omdat een bekering voor iedereen anders is en hoogst persoonlijk:

(...)

(zie bijlage, stuk 4)

Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van de verzoekster, om aan te tonen dat verzoekster wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoekster is gedoopt op 20/01/2019 (dit gegeven wordt niet in twijfel getrokken door tegenpartij ! !) ;*
- Verzoekster heeft deelgenomen aan christelijke activiteiten in België ;*
- Verzoekster gebruikt haar sociale media om te prediken ;*

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoeksters asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoekster, bij een terugkeer naar Iran, zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

(...)

Opnieuw kan de verzoekende partij verwijzen naar bovenvernoemde rechtspraak in zaak van het Verenigd Koninkrijk, In Ali Dorodian vs. Secretary of State for the Home Department (01/TH/1537) , waarin geoordeeld werd dat als er sprake zijn van een aantal onbetwiste objectieve feiten, er een risicobeoordeling dient te gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De trapsgewijze redenering die het hof hierin ontwikkelde, luidt als volgt:

(...)

(zie bijlage, stuk 4)

Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoekster die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoeksters vrees heeft beoordeeld.

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoeksters bekering, verzoekster in geen enkele mate een risico op vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoekster ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoekster te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

Voorts doet verzoekster gelden:

"Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoekster "opportunistisch" is, en zij hierdoor geen ernstig risico heeft op een vervolging bij terugkeer

naar Iran. Zeker gezien tegenpartij niet betwist dat de verzoekster gedoopt is en christelijke activiteiten uitvoert in België!!

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe.

Verzoekster heeft wel degelijk op Facebook dergelijke boodschappen over het Christendom gepost!

Dat heeft verzoekster ook duidelijk verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 08/09/2020, p. 5)

Verzoekster verklaarde aldus dat zij expliciet een Facebook account heeft geopend om te kunnen prediken en dus de blijde boodschap te verspreiden!

Verzoekster is bekeerd in 2017 en is in 2019 gedoopt. Zij heeft expliciet een Facebook account aangemaakt om de blijde boodschap te verkondigen. Het Commissariaat- Generaal trekt dit gegeven ook niet in twijfel.

Dat het vaststaat dat de verzoekende partij boodschappen heeft geplaatst op haar Facebook, waarmee zij een groter risico op detentie en verhoor zou kunnen hebben, bij een terugkeer naar Iran. (zie ook verder: infra)

Dat dit element gewoonweg genegeerd wordt door tegenpartij kan niet worden aanvaard.

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek."

Met betrekking tot haar bezoek aan de huiskerk, voert verzoekster verder aan:

"Verzoekende partij kan hier terdege verwijzen naar het Rapport van Landinfo: "Report Iran: Christian converts and house churches (2) - arrests and prosecutions" van 2018, waar tegenpartij zelf aan heeft meegewerkt (!) van 2018, waarin wordt beschreven dat de Iraanse autoriteiten, vooral in de laatste jaren, specifiek huiskerken viseren en wel degelijk op zoek gaan naar mensen die zich bekeren.

Zo staat er het volgende te lezen in dat rapport:

(...)

(zie bijlage, stuk 5)

Uit het bovenstaande rapport, waar tegenpartij aan heeft meegewerkt, blijkt dus dat men in Iran enkel en alleen gearresteerd kan worden op basis van zijn christelijke activiteiten, zoals het bezoek aan een huiskerk, zonder dat men zelf kijkt of iemand al bekeerd is of niet!

Het feit dat de verzoekster aldus gewoon een huiskerk heeft bezocht, zorg al voor een ernstig risico op vervolging door de Iraanse autoriteiten!

2b/

Desondanks het grote gevaar dat er heerst in Iran bij het bezoeken van huiskerken, motiveert tegenpartij in de bestreden beslissing dat verzoeksters verklaringen niet geloofwaardig zijn. Zo stelt het Commissariaat- Generaal dat het toch bevreemdend is dat verzoekster door Elham werd meegenomen naar een huiskerk, zonder dat verzoekster wist dat Elham christen was en zonder te zeggen dat het om een huiskerk bijeenkomst ging.

Ook hier is verzoekster ernstig gegriefd door de bestreden beslissing en blijkt duidelijk dat tegenpartij geen rekening houdt met verzoeksters verklaringen hieromtrent.

Zo houdt tegenpartij geen rekening met het feit dat Elham reeds op de hoogte was dat verzoekster zich aan het verdiepen was in het christendom, zoals zij ook verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 05/10/2020, p.10 en 11)

Dat tegenpartij motiveert dat het kant noch wal raakt dat verzoekster werd meegenomen door Elham naar een bijeenkomst, zonder te weten dat zij ook christen is, is een zeer kortzichtige motivering.

Elham was reeds duidelijk op de hoogte van verzoeksters pogingen om meer te weten te komen over het christendom. Gelet op de voorzorgsmaatregelen die genomen moeten worden, is het niet onlogisch dat Elham onmiddellijk alles zou vertellen aan verzoekster. Hoe minder informatie men weet over huiskerken, hoe beter! Echter blijft het de taak van een protestant om de blijde boodschap te verspreiden, wat Elham ook duidelijk met verzoekster heeft gedaan!

Het Commissariaat- Generaal kan niet motiveren dat omdat zij deze werkwijze vreemd vindt, dat het daarom vaststaat dat dit ongeloofwaardig is! Er is namelijk geen 'stappenplan' van hoe een huiskerk bijeenkomst in zijn werk gaat of georganiseerd wordt.

Zo blijkt namelijk uit het UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020 (en waar tegenpartij ook naar verwijst) dat er geen uniformiteit is over de organisatie van huiskerken in Iran:

(...)

(zie bijlage, stuk 6)

Uit het UK Home Office Report blijkt aldus dat er geen uniforme structuur is voor de organisatie van huiskerken in Iran, en dat deze kunnen groeien, naarmate het geloof verspreid wordt door hun aanhangers.

Het is dan ook in geen enkel geval ongeloofwaardig, dat verzoekster door haar collega Elham, die op de hoogte was dat verzoekster studie en onderzoek deed naar het christendom, haar uitnodigde om mee te gaan naar een bijeenkomst!

Het verspreiden van de blijde boodschap is namelijk de cruciale opdracht van een protestant!

Wederom baseert tegenpartij zich op wat zij als 'geloofwaardig' vindt, om te kunnen oordelen of verzoeksters verklaringen al dan niet coherent zijn.

Dat uit de objectieve informatie waarnaar verzoekster verwijst, in geen geval een uniforme regeling bestaat voor de organisatie van een huiskerk in Iran!

Opnieuw voert tegenpartij geen zorgvuldig onderzoek.

De bestreden beslissing is dient vernietigd te worden."

Betreffende de gebeurtenissen die plaatsvonden na haar vertrek uit Iran, stelt verzoekster:

"Echter houdt het CGVS geen rekening met wat verzoekster hierover wél verklaarde, noch houdt zij rekening met de algemene context in Iran.

Gezien de situatie voor bekeerde christenen in Iran, worden er altijd bepaalde voorzorgsmaatregelen genomen, zoals het niet doorgeven van persoonlijke informatie van andere kerkleden. Dit heeft verzoekster ook duidelijk aangehaald tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 08/09/2020, p. 15)

Ook blijkt verder uit het persoonlijk onderhoud dat verzoekster wel degelijk pogingen heeft ondernomen om meer te weten te komen, doch dat haar collega Leila, met wie ze eerst contact heeft proberen maken, verzoekster niets meer wou zeggen, om zelf niet in de problemen te komen:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 08/09/2020, p. 16)

Tegenpartij kan verzoekster onmogelijk verwijten dat zij niet de nodige stappen heeft ondernomen om meer te weten te komen over haar collega, doch als haar enigste aanspreekpunt uit angst voor represailles van de autoriteiten, ook niets meer met de situatie te maken wilt hebben, kan dit niet aan verzoekster verweten worden.

Meer zelfs, dit getuigt enkel maar hoe ernstig de situatie is en hoe angstig mensen staan ten opzichte van het autoritaire Iraanse regime.

Het kan verzoekster absoluut niet verweten worden dat zij geen interesse zou hebben getoond in haar problemen in Iran, noch dat zij geen stappen heeft ondernomen om meer te weten te komen over wat er met Elham is gebeurd.

Tegenpartij stelt zich hier onredelijk op en houdt geen rekening met de algemene situatie in Iran als het gaat over bekeerde christen (zie infra)."

Omtrent het verwijt dat zij geen voorzorgsmaatregelen nam om bewijsmateriaal over haar te verbergen, geeft verzoekster aan:

"Zo verklaarde de verzoekster dat haar ouders niet op de hoogte waren van haar bekering, iets wat de protection officer ook als aannemelijk heeft bevonden tijdens het persoonlijk onderhoud:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 08/09/2020, p. 17 en 18)

Dat nergens in de bestreden beslissing hiernaar enige verwijzing valt terug te vinden, getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.

Meer zelfs, tegenpartij houdt geen rekening met de informatie die zij wel geloofwaardig acht, doch baseert zich enkel op verklaringen die zij als niet geloofwaardig achten.

Dat verzoekster haar familieleden niet nog meer in gevaar wilde brengen, is niet ongeloofwaardig, gezien de Iraanse autoriteiten vaak familieleden van bekeerde christenen onder druk zetten, zoals ook blijkt uit het UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020 :

(...)

(zie bijlage, stuk 6)

Dat uit het hierboven geciteerde rapport duidelijk blijkt dat de Iraanse autoriteiten voor niks terugdeinzen en dat het verzoekster niet verweten kan worden dat zij haar familieleden niet wilden betrekken bij haar bekering.

Dit kan verzoekster dan ook niet verweten worden.

Hoe kan de verzoekster ook weten dat de Iraanse autoriteiten haar huis zouden binnenvallen?

Het Commissariaat- Generaal kan niet verwachten dat verzoekster kan voorspellen wat de Iraanse autoriteiten zouden ondernemen, temeer verzoekster zich toen ook in het buitenland bevond, wat de communicatie hierbij bemoeilijkte.

Tegenpartij hanteert een erg hoge bewijslast en houdt in geen enkele mate rekening met de algemeen gekende situatie van bekeerde christen in Iran en de vervolging van de Iraanse autoriteiten."

Verzoekster besluit:

"De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door haar dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoekster gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader, betoogt zij vooreerst:

"Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Voorts geeft zij een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en geeft zij aan:

"Dat de verzoekende partij, omwille van haar geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster doet in dit kader gelden:

"Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoekster geen risico loopt bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat haar bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoekster dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoekster steunt zich hiervoor op Europese rechtspraak."

Verzoekster wijst vervolgens op een arrest van het EHRM inzake een bekeerde Iraanse verzoeker om internationale bescherming en op rechtspraak van het EHJ.

"Verzoekster meent dat zij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zal ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.

Hiervoor steunt zij zich op de hierna opgesomde bronnen."

Verzoekster voert verder een uitgebreid betoog aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. In dit kader voert zij aan:

"Volgens het Open Doors World Watch List 2020, een organisatie die onderzoekt waar christenen vervolgd worden louter op basis van hun religie, blijkt dat Iran nog steeds in de top 10 (op plaats 9) vermeld staat van landen waar er sprake is van extreme vervolging van christenen.

Zo blijkt dat het niveau van geweld tegen christenen er niet minder dan 62% bedraagt!

(zie bijlage, stuk 7)

Ook het rapport van USCIRF beschrijft de schrijnende situatie van bekeerde moslims in Iran:

(...)

(zie bijlage, stuk 8)

Verscheidene mensenrechtenorganisaties en christelijke organisaties hebben in een gezamenlijk rapport in januari 2020 (ANNUAL REPORT VIOLATIONS AGAINST CHRISTIANS IN IRAN) nogmaals aangetoond hoe bekeerde christenen gevisieerd worden in Iran, alsook hun familieleden:

(...)

(zie bijlage, stuk 9)

lc/

Dat de algemene situatie voor christenen in Iran wel degelijk een zeer ernstig risico inhouden, blijkt verder uit de parlementaire vraag die werd gesteld aan de Hoge Verantwoordelijke van het Buitenlands en Veiligheidsbeleid van de EU:

(...)

Het antwoord was als volgt:

(...)

Als men in Iran reeds gevangengezet kan worden voor het posten van een 'smiley face' op een Christelijke post, is de situatie voor bekeerde christenen in Iran wel degelijk zodanig ernstig dat louter een bekeerd christen zijn, kan leiden tot een ernstige vervolging in de zin van artikel 48/4 Vw.

Dat de situatie in Iran voor christenen dermate ernstig is dat louter stellen dat een bekering opportunistisch is, niet voldoende kan zijn om te oordelen dat verzoekster geen ernstig risico op een schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet zal ondergaan.

Dat dit onvoldoende werd onderzocht door tegenpartij.

Verzoekster meent zelfs dat tegenpartij in haar dossier zelfs niet te goeder trouw is, als men de samenvatting leest van hun eigen toegevoegde CEDOCA rapport van 16 april 2019 "COI Focus Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom" als samenvatting van het voorliggende rapport:

(...)

Verzoekster wenst hiervoor bijkomend te verwijzen naar het arrest EHRM in de zaak J.K. ea tg Zweden paragraaf 87, 90 en 90 van 23 augustus 2016:

(...)"

Verzoekster gaat daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Daarbij geeft zij aan:

"Tegenpartij is nogal zeer summier in haar motivering dat verzoekster geen problemen zal ondervinden bij een terugkeer naar Iran, zonder in concreto rekening te houden met de aanwezige objectieve informatie.

Zij steunt zich hiervoor op een CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Verzoekster leest er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asielzoekster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd ! !

(zie bijlage, stuk 11)

Verder verwijst verzoekende partij naar het UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020:

(...)

(zie bijlage, stuk 6)

Verzoekster was wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten gelet op de inval van de Ettelaat bij haar thuis en verzoekster heeft ook een actief Facebook account dat zij heeft aangemaakt om te kunnen prediken.

Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, heeft verzoekster al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoekster kunnen ontstaan bij een terugkeer naar Iran.

Verder meldt het rapport:

(...)

(zie bijlage, stuk 6)

Verzoeker wijst ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten !

(zie bijlage stuk 14)

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.

Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van de verzoekende partij, die, als hij zou terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 Vw zou kunnen uitmaken.

Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door tegenpartij."

Verzoekster betoogt verder dat bekeerde Iraniërs in Iran worden gediscrimineerd. Dienaangaande doet zij gelden:

“Verzoekende partij wenst verder ook nog op te merken, dat indien zij dient terug te keren naar Iran, zij niet enkel het risico loopt op vervolging, maar dat er ook ernstige discriminatie bestaat in Iran t.o.v. bekeerde christenen, waardoor een leven in Iran onhoudbaar wordt.

Zo wenst de verzoekende partij te verwijzen naar de nieuwe regels die zijn ontstaan voor de afgifte van een Iraanse identiteitskaart.

Zij worden verplicht om hun religie bekend te maken, en dit werd expliciet door de Iraanse autoriteiten in het leven geroepen, om bekeerde moslims te viseren en te discrimineren:

(...)

(zie bijlage, stuk 12)

Opnieuw blijkt duidelijk dat de discriminatie van bekeerde Christenen door de Iraanse autoriteiten zeer ver gaat.

Verzoekster zal bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat zij Christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of zij zal verplicht worden haar geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

Dat de discriminatie van Christenen in Iran sinds 2009 enkel maar erger is geworden en dat anno 2020 er nog geen enkele verbetering van de situatie zich opdringt leest men ook terug in het CSW rapport van 1 mei 2020:

(...)

(zie bijlage, stuk 13)

Opnieuw kan de verzoekster aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.”

Verzoekster besluit:

“Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde haar identiteit, haar nationaliteit, haar hoedanigheid van burger alsook haar regio van afkomst zou aldus aan verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet haar identiteit alsook haar nationaliteit. Meer zelfs, zij betwist niet dat verzoekster gedoopt is ! !

Verzoekster merkt op dat er genoeg redenen (voornamelijk haar vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoekster naar Iran zou terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

Verzoekster concludeert op basis van het voorgaande:

“In hoofde van verzoekster bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

2.2. Verzoekster vraagt op grond van hetgeen voorafgaat:

“4/ In hoofde van de betwiste beslissing van het Commissariaat - Generaal te hervormen en verzoekster:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“4 Upper Tribunal,(Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

5 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) - arrest and prosecutions 29 nov 2017;
6 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;
7 Open Doors World Watch List 2020;
8a-e Rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom) van april 2020 mbt Iran;
9a-t Annual report violations against Christians in Iran, januari 2020;
10a-b COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 16/04/2019;
11a-b COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020.
12a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;
13a-e CSW, Iran: General Briefing, May 2020 ;
14 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC51K2478/001, 15).

3.2. Verzoekster beticht verweerder in het verzoekschrift verder van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch zij staakt deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoekster brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden

worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoekster stelt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat zij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde bekering, problemen, vrees en nood aan internationale bescherming worden echter vooreerst en op fundamentele wijze ondergraven door haar houding na aankomst in Europa en door haar bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Zo dient vastgesteld te worden dat u op 5 augustus 2018 reeds in de Schengenzone aankwam, maar pas op 12 maart 2019, m.a.w. zeven maanden na uw aankomst in België en na een illegaal verblijf in België van meerdere maanden, om internationale bescherming verzocht. Uw uitleg dat u eventueel nog terug wilde keren naar Iran en daarom een afwachthouding aannam (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 6) houdt geen steek aangezien u verklaarde dat u reeds op 18 augustus 2019, bij de tweede inval in uw ouderlijk huis, besepte dat het niet meer veilig was om terug te keren naar Iran en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat, toen u in september 2018 van uw profielfoto op facebook een kruis maakte, u al niet meer van plan was om naar Iran terug te keren (CGVS II, p. 6-7). Dat uw advocaat u adviseerde om zes maanden te wachten om te vermijden dat Italië verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van uw asiolverzoek (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 6 en 7), doet geen enkele afbreuk aan het feit dat van u verwacht kon worden dat, indien u daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in uw land van herkomst liep, u na aankomst in de landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep deed op deze beschermingsmogelijkheden. Er kan hierbij redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Dat u initieel een illegaal verblijf in België verkoos en zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is dan ook een houding die niet in overeenstemming gebracht kan worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Volledig ten onrechte poneert zij immers dat het gegeven dat een verzoek om internationale bescherming laattijdig wordt ingediend geen afbreuk zou (kunnen) doen aan de geloofwaardigheid van de zelfverklaarde nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan weldegelijk worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Van verzoekster kan, als verzoekster om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, verder verwacht worden dat zij kan uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en

maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden interesse in en bekering tot het christendom op manifeste wijze wordt ondergraven doordat zij omtrent het moment dat hiertoe de directe en rechtstreekse aanleiding zou hebben gevormd, met name het ogenblik waarop zij een film zou hebben bekeken, frappant tegenstrijdige en kennelijk foutieve verklaringen aflegde. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten eerste is het opmerkelijk dat u beweerde dat uw interesse in het christendom werd opgewekt door het bekijken van de film ‘The Passion of the Christ’. U zei hierover dat u sindsdien af en toe informatie over het christendom opzocht omdat deze film op u een heel diepe indruk maakte (CGVS II, p. 9). Het bekijken van deze film situeerde u bij uw eerste onderhoud evenwel volledig verkeerd in de tijd. U meende namelijk dat u zo’n zeventien jaar oud was en nog in het middelbaar zat: u wist zeker dat u toen nog niet op de universiteit zat (CGVS I, p. 19-21). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat de film pas uitkwam toen u ongeveer 25 jaar oud was, dus vele jaren nadat u in het secundair zat. Dat u bij uw tweede onderhoud beweerde niet meer te weten of u in het middelbaar of aan de universiteit studeerde toen u de film zag (CGVS II, p. 9), kan, gelet op uw bewering afgelegd tijdens uw eerste onderhoud, met name dat u zeker was dat u nog niet aan de universiteit studeerde, deze vaststelling niet wijzigen. Dat deze film een diepe indruk zou nagelaten hebben – u beweerde bij uw tweede onderhoud dat deze film u nieuwsgierig maakte waardoor u sindsdien op min of meer regelmatige basis informatie over het christendom begon op te zoeken omdat u wilde weten in hoeverre de film gebaseerd was op echte gebeurtenissen (CGVS II, p. 9-10) – maar dat u totaal niet meer wist wanneer u deze film heeft bekeken en het bekijken van deze film zelfs manifest verkeerd in de tijd situeerde, overtuigt niet. Dit werpt dan ook twijfels op aangaande de geloofwaardigheid van uw bewering dat deze film uw interesse voor het christendom zou getriggerd hebben.”

Verzoekster voert blijkens een lezing van het nochtans lijvige verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze onverminderd overeind. Dat verzoekster dermate tegenstrijdige en foutieve verklaringen aflegde omtrent een dusdanig essentieel, cruciaal en bepalend gegeven in haar bekeringsproces, laat niet toe aan haar verklaringen dienaangaande nog enig geloof te hechten.

Verzoekster legde daarenboven uiterst vage verklaringen af, vertoonde een verregaande onwetendheid inzake en spreidde een kennelijk gebrek aan interesse tentoon in het bekeringsproces en het religieuze parcours dat haar collega Elham, die een cruciale en bepalende rol zou hebben gespeeld in haar eigen bekeringsproces, zou hebben afgelegd. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verder legde u zeer vage verklaringen af over het christelijke parcours van Elham – nochtans is zij een belangrijke persoon in uw bekeringsproces aangezien zij u in contact zou hebben gebracht met een huiskerk in Iran – waardoor u haar profiel als (bekeerde) christen niet heeft aangetoond. U wist hoogstens dat het in Bushehr was dat ze zich bekeerde, meer niet, en jullie hadden hierover zelfs niet eens een gesprek, naar eigen zeggen omdat u dit niet interessant vond. Zo wist u onder meer niet concreet via wie en wanneer ze in contact is gekomen met het christendom en kon u enkel gissen naar de reden waarom ze voor het protestantisme koos (CGVS I, p. 23; CGVS II, p. 11). Uw vage en lacunaire verklaringen over haar bekeringsproces en het feit dat u hiervoor geen interesse had, daar waar dat redelijkerwijs verwacht kan worden, tasten de geloofwaardigheid van het door u beweerde profiel van Elham als bekeerde christen dan ook aan waardoor tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat zij als christen u de weg naar het christendom in het algemeen en naar de huiskerk in het bijzonder zou gewezen hebben op de helling komt te staan.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht zij het voorgaande namelijk toe te schrijven aan het gegeven dat er onvoldoende vragen zouden zijn gesteld door verweerder. Uit de voormelde passages uit de notities van haar persoonlijke onderhoud bij het CGVS, passages waaruit zij *nota bene* zelf citeert in het voorliggende verzoekschrift, blijkt genoegzaam dat verzoekster in het geheel niet op de hoogte bleek aangaande en niet de minste interesse betoonde in het bekeringsproces van Elham. Zij kon in het geheel niet aangeven wanneer Elham zelf in contact zou zijn gekomen met het christendom en zich zou hebben bekeerd tot het christendom, wist niet door wie Elham in aanraking kwam met het christendom, had het raden naar de reden(en) waarom Elham voor het protestantisme koos en bleek het hierover met Elham niet eens te hebben gehad omdat zij dit naar eigen zeggen niet interessant vond. Dat verzoekster niet de minste interesse zou hebben betoond in het bekeringsproces van Elham, dat zij het hierover nooit zouden hebben gehad en dat zij bijgevolg dermate onwetend was omtrent de bekering van Elham, is, zo haar verklaringen omtrent haar

bekeringsproces zouden stroken met de werkelijkheid, in het geheel niet geloofwaardig. Gezien deze persoon centraal staat in haar asielrelaas en haar eigen zelfverklaarde bekeringsproces, haar zou hebben geïntroduceerd in het christendom en haar zou hebben voorgesteld in en meegenomen naar een huiskerk, mochten van verzoekster ter zake (veel) meer interesse en gedegen verklaringen worden verwacht.

Ook verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar eerste bezoek aan de huiskerk van Elham ontberen daarenboven iedere geloofwaardigheid. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat Elham u de weg naar een huiskerk heeft getoond blijkt voorts uit een bevreemdende incoherentie in uw verklaringen. Zo is het opvallend dat, daar waar u aanvankelijk nog beweerde dat Elham u uitgenodigd had voor bijeenkomsten bij haar thuis en dat ze hierbij preciseerde dat het om christelijke bijeenkomsten ging – ze vroeg of u hiervoor interesse had en u antwoordde affirmatief – (CGVS I, p. 22), u later verklaarde dat Elham u op voorhand niet ingelicht had over het feit dat ze u naar een huiskerkbijeenkomst of christelijke bijeenkomst zou brengen: dit had u pas achteraf door. Toen u voor het eerst naar de huiskerk ging, was u ervan overtuigd dat u naar een soort 'boekenclub' - dit paste u later aan in 'vriendschappelijke bijeenkomst' - ging en wist u zelfs niet dat uw collega Elham christen was. Ze had u dit immers niet verteld uit voorzichtigheidsoverwegingen (CGVS I, p. 24; CGVS II, p. 10-11; p. 16; e-mail d.d. 30 november 2020). Dat ze uit voorzichtigheid niet aan u vertelde dat ze christen is, maar u wel meteen naar een huiskerk meenam, zonder u effectief op de hoogte te brengen van het feit dat ze u naar een huiskerkbijeenkomst meenam, raakt kant noch wal. Gelet op het risico van dergelijke bijeenkomsten, is het immers niet aannemelijk dat u hiervan niet eens op de hoogte werd gebracht of dat er zelfs niet werd gepolst of u eigenlijk wel aan een dergelijke potentieel risicovolle onderneming wou deelnemen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor de opvallende incoherentie in haar verklaringen, biedt zij niet de minste uitleg. Dat zij haar verklaringen omtrent haar eerste huiskerkbezoek meermaals wijzigde, initieel aangaf dat Elham haar op voorhand inlichtte van het feit dat het een christelijke bijeenkomst betrof en dat zij hiermee instemde, later beweerde dat zij zou hebben gedacht dat zij naar een soort 'boekenclub' ging en nog later aangaf dat zij dacht dat het om een 'vriendschappelijke bijeenkomst' ging, dat zij zelfs niet zou hebben geweten dat Elham christen was en dat haar dit uit voorzichtigheid niet zou zijn meegedeeld, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan haar beweerde huiskerkbezoek in Iran.

Dit geldt nog des te meer daar het, ook indien Elham wist dat verzoekster interesse had in het christendom, evenmin plausibel is dat Elham verzoekster enerzijds uit voorzichtigheid geheel in het ongewisse zou hebben gelaten over haar eigen religie doch verzoekster anderzijds wel zonder aankondiging, zonder haar op de hoogte te brengen en zonder zelfs maar te hebben gepolst hoe haar houding jegens zulke huiskerk en/of een deelname aan dergelijke risicovolle bijeenkomst was mee te nemen naar een huiskerk. Hoe verzoekster aan deze laatste vaststelling afbreuk zou kunnen doen met haar verwijzing naar algemene informatie omtrent de organisatie van huiskerken in Iran, kan voorts niet worden ingezien.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden van het voor u in Iran uitgesproken verlossingsgebed. Toen u tijdens uw eerste onderhoud gewezen werd op uw verklaring dat u niet alles begreep wat in de huiskerk gebeurde en gevraagd werd waarom u dan naar de huiskerk bleef gaan, antwoordde u dat het inderdaad nogal verwarrend was voor u en dat de pastoor dat ook begrepen had. Daarom stelde hij voor om het verlossingsgebed uit te spreken, waardoor u vervuld zou geraken van de Heilige Geest, die u zou helpen om uw hart open te stellen en u zou helpen alles op een dieper niveau te begrijpen. Gevraagd of u zich door dit verlossingsgebed bekeerd voelde, of dat dit pas erna was, antwoordde u dat het moment waarop u zich echt bekeerd voelde het moment van uw doopsel [in België] was. In Iran was u immers nog bezig met uw geloof beter te leren kennen, u zat pas aan 'stap twee' (CGVS I, p. 24-25). Deze uitspraken komen echter helemaal niet overeen met uw later tijdens uw tweede onderhoud afgelegde verklaringen. Tijdens dit onderhoud werd u gevraagd waarom het verlossingsgebed op die dag werd uitgesproken. U antwoordde dat het niet zo was dat het die dag bewust en om een specifieke reden werd uitgesproken, maar wel was het zo dat u op die dag aangekondigd had dat u als christen door het leven wilde gaan. U voelde dat het het juiste moment was om de laatste stap te zetten in uw bekeringsproces: het verlossingsgebed zag u dan ook als de datum van uw bekering (CGVS II, p. 14).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd. Dat verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over het verlossingsgebed dat voor haar zou

zijn uitgesproken en over het moment dat zij zich als bekeerd zou hebben beschouwd, doet op fundamentele wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters vermeende bekering tot het christendom.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde interesse in en introductie en bekering tot het christendom in Iran. Hoe het gegeven dat zij voorheen geen praktiserende moslim was de voormelde vaststellingen zou kunnen ontkrachten en aan deze conclusie afbreuk zou kunnen doen, kan daarbij overigens niet worden ingezien.

Daar aan verzoeksters vermeende bekering tot het christendom in Iran niet het minste geloof kan worden gehecht, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de concrete problemen en vrees die hieruit zouden zijn voortgevloeid na haar vertrek uit haar land van herkomst.

Inzake deze problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing daarenboven met recht gemotiveerd: *“Dat u deze problemen niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het feit dat u hierover nauwelijks informatie heeft. Zo tastte u volledig in het duister over wat er toe geleid zou hebben dat de autoriteiten in Iran Elham oppakten en naar u op zoek waren op uw werk, noch over wat er met de leden van de huiskerk is gebeurd na de arrestatie van Elham. U wist zelfs niet eens of er in de huiskerk, nochtans georganiseerd in de woning van Elham, al dan niet een inval was gebeurd en hoe het Elham verging na haar arrestatie (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 13). U beweerde weliswaar geen enkele mogelijkheid te hebben om zich over die zaken te informeren. U heeft daaraan ook niet gedacht omdat het Iraanse regime volgens u alles doet om informatie over de vervolging van christenen geheim te houden (CGVS I, p. 16-17). Deze uitleg overtuigt echter geenszins. Dat u er zelfs niet eens aan dacht te informeren naar Elhams lot en het lot van de huiskerk noch via sociale media noch via andere informatiebronnen op het internet, zoals de Iraanse pers of via christelijke organisaties die de vervolging van christenen in Iran opvolgen, is, gelet op het feit dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn of haar vrees, niet aannemelijk, temeer daar u beweerde dat u zich zorgen maakte over de rest van de kerkgroep omdat u niet wist hoe het met de rest van de kerkgroep ging (CGVS I, p. 14). Bovendien stond u in contact met een collega van Elham, die zich in eerste instantie bereid toonde om over Elhams wedervaren te spreken (CGVS I, p. 15-16) en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van christenen in Iran, onder meer dankzij organisaties die deze vervolging in kaart brengen, kan gevonden worden. Het ontbreken van enige concrete informatie over Elhams wedervaren en het eventueel hiermee verbonden lot van uw huiskerkgenoten en het feit dat u zelfs geen poging heeft ondernomen om hierover informatie te vergaren ondermijnen wederom danig de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran.*

(...)

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat het feit dat u geen enkele moeite deed om informatie over de huiskerkleden, die mogelijkwerwijs in de problemen waren gekomen, te verzamelen of met hen in contact te treden, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, er ook op wijst dat u geen enkele affiniteit met deze huiskerkleden had waardoor u uw bewering dat u hen frequenteerde evenmin heeft aangetoond.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat de leden van de huiskerk over geen enkele manier zouden hebben beschikt om elkaar te contacteren, zoals zou moeten blijken uit verzoeksters eerder verklaringen bij het CGVS, is in het geheel niet geloofwaardig. De werking van dergelijke huiskerken berust namelijk op en is geheel afhankelijk van een band van onderling vertrouwen tussen de verschillende leden. Voorts ontzegden de leden van de huiskerk elkaar op deze wijze de mogelijkheid om met elkaar af te spreken buiten de huiskerk om. Bovendien maakten zij het op deze wijze onmogelijk om de overige leden van de huiskerk te waarschuwen bij eventuele problemen. Hoe dan ook laat verzoekster hiermee de vaststelling onverlet dat zij niet bleek te hebben nagedacht over en geen gebruik bleek te hebben gemaakt van andere mogelijkheden om zich over het lot van Elham en de overige huiskerkleden te informeren. Met haar loutere herhaling van een aantal van haar eerder afgelegde verklaringen, doet verzoekster voor het overige geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake en op basis van deze en haar overige gezegden gedane vaststellingen. Dat verzoekster over dermate weinig informatie beschikte over Elham en de overige huiskerkleden, niet eens terdege bleek te hebben nagedacht over de mogelijkheden om zich hierover nader te informeren en daartoe geen afdoende pogingen ondernam, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden relaas en problemen. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen

teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Dit wordt bevestigd door het opmerkelijke feit dat, hoewel u reeds op 6 augustus 2018 vernomen zou hebben dat uw goede vriendin Elham, van wie u wist dat ze bekeerd was, door Ettelaat werd meegenomen en dat u zelf ook door Ettelaat werd gezocht, u geen voorzorgsmaatregelen heeft getroffen om bewijsmateriaal tegen uzelf te doen verdwijnen door bijvoorbeeld aan familieleden te vragen om het christelijke materiaal, zoals de Bijbel die u thuis bewaarde, te verwijderen. U erkende dit verkeerd ingeschat te hebben (CGVS I, p. 17-18). Dat u dit verkeerd ingeschat zou hebben, overtuigt evenwel niet, aangezien u al op 6 augustus 2018 dankzij een collega op de hoogte was van Elhams problemen met Ettelaat en aangezien u op 7 augustus 2018 zelfs ongerust naar uw collega belde – u wou toen de ernst van de situatie peilen – om meer informatie over Elham te krijgen. Toen vernam u dat Elham nog steeds niet terecht was en dat haar gsm uitstond (CGVS I, p. 13). Uw houding, met name dat u geen enkel initiatief aan de dag legde om bezwarend bewijsmateriaal tegen uzelf te doen verdwijnen, ofschoon u op de hoogte was van de Elhams problemen met Ettelaat en ofschoon u op 7 augustus 2018 informatie over Elham inzamelde om de ernst van de situatie te kunnen inschatten, is, gelet op het risico dat u liep ten gevolge van apostasie – u was zich hier heel goed van bewust (CGVS I, p. 8) –, bijzonder vreemd en ondermijnt op zich bijgevolg de geloofwaardigheid van Elhams en uw problemen met de Iraanse autoriteiten.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zoals genoegzaam blijkt uit de verklaringen die zij *nota bene* zelf citeert in het verzoekschrift, blijkt dat zij weldegelijk de mogelijkheid had om via haar ouders of via haar zus het bewijsmateriaal tegen haar te laten verdwijnen. Tevens gaf zij toe dat, had zij de situatie correct ingeschat, zij dit beter had gedaan. Dat zulks in haren hoofde niet eens zou zijn opgekomen, is, gelet op de bijzonder ernstige gevolgen verbonden aan apostasie of een bekering, in het geheel niet geloofwaardig. Dit geldt nog des te meer gelet op de informatie die verzoekster zelf aanreikt en waaruit blijkt dat ook familieleden van bekeerlingen, zoals hun ouders en overige naasten, riskeren om te worden lastiggevallen en gevisieerd door de autoriteiten. Gelet op deze informatie, is het nog minder begrijpelijk dat verzoekster geen enkel initiatief aan de dag zou hebben gelegd om het bewijsmateriaal tegen haar te laten verwijderen. Op deze manier kon ze namelijk niet enkel zichzelf maar ook haar gezinsleden beschermen.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voor het overige daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Ook het feit dat de autoriteiten aan uw ouders zouden gevraagd hebben dat u zich bij de autoriteiten moest komen melden en dat ze hierbij gezegd zouden hebben dat u afvallige was, komt ongeloofwaardig over. De autoriteiten wisten immers op basis van de uitleg van uw collega en van uw ouders dat u in het buitenland vertoefde (CGVS I, p. 9; p. 13-14; p. 17; CGVS II, p. 7). Door tijdens hun bezoeken aan uw ouders expliciet op uw apostasie te wijzen, hypothekeerden ze, mede gelet op de zware juridische gevolgen verbonden aan apostasie, aanzienlijk hun kansen dat u daadwerkelijk nog terug zou keren naar Iran en bijgevolg gearresteerd zou kunnen worden.

Merkwaardig is voorts dat, waar u bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal nog wist dat er geen huiszoekingsbevel werd getoond aan uw ouders (CGVS I, p. 16), u bij het tweede onderhoud niet langer wist of de agenten van de Ettelaat een huiszoekingsbevel hadden (CGVS II, p. 7).

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, wordt bijkomend bevestigd doordat u geen enkele informatie had over eventuele juridische procedures tegen u ten gevolge van uw beweerde bekering en doordat u zich hiernaar ook op geen enkele manier heeft geïnformeerd (CGVS II, p. 8). Een dergelijk gebrek aan informatie betreffende de kern van uw asielrelaas doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bevreemdend tot slot is dat toen u hier in België naar de kerk begon te gaan, er Bijbelstudie volgde en er gedoopt werd, u uw Belgische medekerkgenoten niet op de hoogte bracht van hetgeen u in Iran is overkomen (CGVS I, p. 9). Er kan immers aangenomen worden dat, indien u in Iran werkelijk omwille van uw geloofsovertuiging in de problemen was gekomen, u uw Belgische geloofsgenoten hiervan op de hoogte had gebracht.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoekster aangehaalde, vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw kerkgang in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering en huiskerkgang in Iran - u ging volgens uw verklaringen een jaar naar een huiskerk in Iran -, en aangezien hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u een min of meer uitgebreide kennis over het christendom heeft – kennis kan via studie vergaard worden, waardoor dit gegeven op zich de oprechtheid van uw bekering niet aantoonst –, dan nog wijzen verschillende bijkomende elementen eveneens op een onoprechte bekering in België.

Zo is uw houding in België de eerste maanden na uw aankomst hier niet aannemelijk. Zoals hierboven reeds aangestipt, liet u aanvankelijk maandenlang na om een asielerzoek in te dienen. Intussen ging u wel naar de kerk, volgde u Bijbelstudie, plaatste u christelijke boodschappen op uw facebookaccount en werd u gedoopt (CGVS I, p. 25; CGVS II, p. 6; p. 16-17). Door maandenlang na te laten effectief een asielerzoek in te dienen maar u intussen wel intensief in te werken in het christelijke geloof, wordt, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran en uw daaropvolgende problemen, sterk de indruk gewekt dat u het asielsysteem wenste te manipuleren en dat u Bijbelstudie volgde en een doopsel onderging enkel en alleen om een asielmotief te hebben. Deze bevinding komt de geloofwaardigheid en/of oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België geenszins ten goede.

Dat u de diepgang en de oprechtheid van uw geloof niet heeft aangetoond, wordt bevestigd door het feit dat u beweerde dat u het belangrijk vond om de blijde boodschap te verspreiden en dat u aangaf dat u dit zou doen door over uw persoonlijk levensverhaal te spreken en te vertellen hoe u zelf in contact bent geraakt met het christendom (CGVS II, p. 23). Aan het door u op het Commissariaat-generaal geschetste bekeringsproces kan, zoals hierboven reeds is beschreven, evenwel niet het minste geloof worden gehecht, waardoor u uw beweringen dat u het belangrijk zou vinden om de blijde boodschap aan de hand van uw eigen bekeringsproces te verkondigen niet heeft aangetoond.

Bijkomend is het frappant dat u niet met zekerheid wist of er in de kerk van Kuurne na de start van de coronacrisis al onlinevieringen waren op Pinksteren. Van iemand die beweert intensief de kerk te frequenteren en die het belangrijk vindt om zijn of haar beweerde geloofsovertuiging in gemeenschap te vieren, kan echter verwacht worden dat hij of zij op zijn minst weet of er op Pinksteren al dan niet in zijn kerk een (online) viering werd georganiseerd (CGVS II, p. 24).

Tot slot is het hoogst eigenaardig dat u op de vraag hoe Pasen hier gevierd wordt geen religieus antwoord gaf, maar enkel verwijst naar chocoladehazen, gekleurde eieren, e.d.m. (CGVS II, p. 25). Uit een dergelijk antwoord kan niet meteen religieuze diepgang blijken.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw beweerde bekering tot het christendom in België is ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekster blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en gezien verzoekster ook over haar religieuze activiteiten en engagement in België niet-overtuigende verklaringen aflegde, verzoeksters religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar bekering en problemen en de voormelde vaststellingen inzake haar voorgehouden religieuze engagement en activiteiten in België, oordeelt de Raad dat verzoeksters religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Dat u werd gedoopt en dat u in België naar de kerk gaat, zoals uit de door u neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw doopsel en van uw kerkgang documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan

terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat aangezien u de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom niet heeft aangetoond, uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw professionele activiteiten, uw reisroute, het overlijden van uw vader, uw contacten met het thuisfront en het feit dat u taallessen in België volgde wordt niet getwijfeld. Dat u een aantal documenten neerlegt die aantonen dat u in België een aantal christelijke activiteiten heeft ontwikkeld, wordt evenmin betwist, maar deze kunnen het opportunistische karakter van uw bekering niet ombuigen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te wijzen op haar religieuze activiteiten in België en op sociale media, doet zij immers op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, dienaangaande gedane vaststellingen. De informatie waarnaar verzoekster verwijst en waaruit zij citeert, stemt verder deels overeen met en ligt voor het overige geheel in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in haren hoofde in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zou zijn bekeerd tot het christendom, zij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten in België en op sociale media en zij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van haar autoriteiten of omgeving zou staan. Verzoekster weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van haar activiteiten in België en op sociale media, redelijkerwijze van haar mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op deze sociale media verwijdt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

Derhalve is verzoeksters verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekster kan met haar verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming.

De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoeksters verwijzing naar een aantal Europese arresten te dezen niet dienstig. Verzoekster toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoekster blijkens de stukken van het dossier, het niet-betwiste feitenrelaas in de bestreden beslissing en het feitenrelaas zoals uiteengezet in het voorliggende verzoekschrift, haar land van herkomst heeft verlaten op legale wijze, met gebruik van haar eigen paspoort en met een Schengenvizum. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoekster naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die zij in dit kader citeert hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in haren hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere motieven dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gezien verzoekster zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, niet dienstig aangevoerd.

3.10. Verzoekster toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT